

JESTEŚ WYJĄTKOWY

„Wszyscy ludzie mają jakieś umiejętności i są warci tyle samo. Bycie innym przynosi powszechny zysk. Różnorodność jest bazą żywotności, kreatywności i innowacyjności - jest wyzwaniem. Nie zawsze łatwo zrozumieć sytuację i ludzi, którzy są inni, ale jest to inspirujące i wzbogacające”.

To cytaty z książki Christine Preißmann „Asperger. Życie w dwóch światach” wydanej przez Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne. Książka godna polecenia, podejmująca tematykę zaburzeń ze spektrum autyzmu. Niezwykle autentyczna, być może przez fakt, że jej autorką jest Christine Preißmann – sama dotknięta zespołem Aspergera. Jak również poprzez opowiedziane przez siedem osób, doświadczenia zebrane na różnych płaszczyznach ich życia – edukacji, pracy, relacji społecznych oraz sposoby radzenia sobie z trudnościami.

Czy powiedzieć dziecku zespołem Aspergera o zaburzeniu?

Bardzo często zadajemy sobie pytanie czy powiedzieć dziecku z zespołem Aspergera (ZA) o zaburzeniu, a jeśli tak to w jaki sposób to zrobić.

Każde dziecko jest inne i sposób przekazania informacji również. Na początku sami musimy pogodzić się z innością swojego dziecka. Dostrzec w nim tę wyjątkowość, której nie mają inne dzieci. Uświadomić sobie, że życie rodziny z dzieckiem z ZA, będzie różniło się od życia innych rodzin, ale nie będzie gorsze, gdyż to zależy od nich, jak będzie ono wyglądało.

Dziecko z zespołem Aspergera nie różni się od innych dzieci wyglądem, ale niepokój rodziców budzi jego zachowanie. Na placu zabaw bawi się sam, brakuje zaangażowania w kontakcie z rówieśnikami.

Rozmawia zazwyczaj z osobami dorosłymi lub młodszym od siebie dzieckiem. Rozpacz i złość jaką okazuje, przeraża otoczenie, które szybko izoluje swoje dzieci od tzw. „dziwaka”. Nie rozumie zachowań innych wobec siebie.

W środowisku szkolnym dziecko z zespołem Aspergera czuje się zagubione. Męczy go hałas, który jest dla niego trudny do opanowania, nie rozumie żartów i zachowań swoich kolegów, nie potrafi pracować w grupie myśląc, że zadanie wykona idealnie i najlepiej sam. Zawsze chce zrobić wszystko dobrze, ale przy większości wykonywanych działań ponosi klęskę. Nie lubi zmian w planie lekcji. Trudno Mu znaleźć kogoś kto byłby przyjacielem i niestety jego naiwność często jest wykorzystywana. Zawsze wini głównie siebie, czasami nawet przestaje się za to lubić. Zdarza się, że w okresie dojrzewania pojawiają się stany depresyjne, różnego rodzaju choroby współistniejące.

Rodzice dziecka z zespołem Aspergera powinni jak najszybciej zaakceptować i pogodzić się z innością swojego dziecka. Akceptacja ta jest najwyższą formą miłości, jaką możemy okazać swojemu dziecku. Musi wiedzieć i mieć pewność, że zawsze jesteśmy po jego stronie, pomimo że wymagamy i uczymy.

Jeśli zastanawiamy się kiedy i w jaki sposób powiedzieć mu o zespole Aspergera, to zróbmy to jak najszybciej. Już małemu dziecku można opowiedzieć o wyjątkowości osób z ZA. Stopniowo można również tłumaczyć te mniej akceptowane zachowania. Dziecko

zobaczy sens terapii, nie będzie się czuło tak bardzo samotnie. Rozmowy z dzieckiem powinny być szczerze, choć nie będą łatwe. Czasami mogą przynieść porażkę i rozczarowanie. Problemy i radości naszego dziecka nie mogą Nas, aż tak bardzo przerażać, by o nich nie mówić. Na podstawie poniższego cytatu, zrozumieć można jak istotna jest szczerść rodziców, opiekunów dziecka, by mogło zrozumieć swoją osobowość i radzić sobie z różnymi sytuacjami w życiu. „Jedną z moich najpiękniejszych chwil w życiu był dzień, kiedy mój syn powiedział mi, że ze wszystkich rzeczy, które dla niego zrobiłam, najważniejsze było opowiedzenie o ZA. Zrozumiał, że jest wyjątkowy, inny- nie gorszy. Mając 15 lat twierdzi, że ZA to część jego osobowości. Łatwiej radzi sobie z przeciwnościami, bo lepiej je rozumie”.